

Uitstel der Synode.

Mede een gevolg van den oorlogstoestand, waarin Europa verkeert, is dat de Synodale samenkomsten der Kerken in ons vaderland in het ongereede zijn geraakt.

De Hervormde Synode, die haar zittingen reeds had aangevangen, ging huis toe toen de wereldkrijg ontbrand was, en verdaagde hare zittingen tot de Septembermaand.

De Kerkeraad te 's-Gravenhage is over dat laatste besluit wel ietwat lastig gevallen in een deel onzer kerkelijke pers.

Voor de kerkelijke bevoegdheid van een roepende Kerk, om zulk een gewichtig besluit te nemen, werd van meer dan een zijde betwist.

Men oordeelde, dat het beter ware geweest, wanneer de Synode toch op den vastgestelden datum ware saamgekomen en dan terstond zelf tot verdrag ware overgegaan, wanneer zij dit noodig oordeelde.

Den ernst dezer bezwaren onderschatten we niet, en we denken er dan ook niet aan, dit vraagstuk alleen als een juridische spitsvondigheid te beschouwen.

De titel van dit slothoofdstuk is: Veltjuhben, de Franschen en de Prins. Ziekte en Dood.

De titel van dit slothoofdstuk is: Veltjuhben, de Franschen en de Prins. Ziekte en Dood. Lambert Veltjuhben, de Utrechtse Theoloog, die later medicus en ook Schepen van Utrecht was geworden, had in 1669 een Tractaat van de afgoderij en superstitie uitgegeven, waarin hij, op het stuk van de roomsche religie en eredienst, meningen verkondigde welke afwaken van die van Voetius.

Deze predikatie zou tevens de laatste zijn, welke hij tot het einde toe mocht uitspreken. Acht dagen daarna is de Cathariker zijn bed vervullende, viel Voetius, door felle koude bevallen, binnen den prekestoel in zwijm.

Met citaten, ontnomen aan de bekende bijdrage over 2 Samuel 3: 38, uitgesproken door Dr. GENTMAN, eindigt dit hoofdstuk.

Van harte wenschen ook wij Dr. Duker geluk met de voltooiing van dit zijn werk, waarin hij de resultaten zijner veeljarige onderzoekingen omtrent Voetius heeft vastgelegd.

stel wellicht in eenige moeite zou kunnen komen, is er niet één quaestie, die niet even goed een volgend jaar zou kunnen behandeld worden.

De Voorrede wordt dank gebracht aan hen, die door het inzenden van hun foto tot de verlichting van het Gedenboek hebben bijgedragen; aan den drukker, den heer KOK, en aan den heer WIJNKEL van Zwolle voor „al het werk, dat hij gedaan heeft om de copy perklaar te maken“.

De Bondbestuur heeft met de uitgave van dit zijn GEDENBOEK een zeer nuttig werk verricht.

Voor de leden, vooral de jongere leden der aangesloten Vereenigingen, zal het de kennis van het ontstaan, de bedoeling en de ontwikkeling van den Bond uitnemend kunnen verhelderen en verrijken.

Laat mij dit verduidelijken met enkele citaten. De oprichting van den Bond dateert van 1838. Te Amsterdam was toen door den gymnaasiast J. E. VONKENBERG en enkele zijner vrienden, waaronder ook H. I. FRIESE, opgericht een nieuwe Gereformeerde Jongelingsvereniging.

Deze Vereniging verschildte niet alleen in grondslag, maar ook in doel van de Alg. Chr. Vereenigingen. Men begreep dat het niet voldoende was den Geref. grondslag aan te nemen, maar dat het Geref. beginsel ook aan den arbeid der Jongelingsverenigingen een eigen terrain aanwees.

Daarnaast werd het hun duidelijk, dat om op dat breedere terrein met vrucht werkzaam te zijn, organisatie een eerste vereischte was, en wel een organisatie, waarbij men de plaatselijke Vereenigingen in wezen liet, en ze niet oploste in een Nationaal Verbond, zooals bij het Nederlandsch Jongelingsverbond het geval was.

Het is niet bestemd om, maar 's dagboek. Het is niet bestemd om, maar 's dagboek. Het is niet bestemd om, maar 's dagboek.

Het geeft alles over onze Jongelingsverenigingen; alles over doel en streven van den Bond. Het is de levensbeschrijving van den vijfentwintigjarige, staande in al de volheid zijner mannelijke kracht.

Het boek moet dan ook allereerst door onze jongens, maar ook door allen, die de verdieping van het gereformeerde leven in Gezin en Maatschappij, in Staat en Kerk wenschen, worden gebruikt.

De Bond heeft over waardeering onder ons zeker niet te klagen. Toch kon het nog meer. Onbekend maakt onbemind.

Wie er nog geen kennis mee heeft gemaakt, wende zich daarom tot het Bondsbureau te ZWINDRECHT, waar nog enkele exemplaren verkrijgbaar zijn.

Uit de Pers. In de Zeeuwsche Kerkode schrijft Da. Kerkhof het volgende over het vragen van de voorbede der gemeente:

Het komt menigwerf voor in ons gemeentelijk leven, dat door een broeder of zuster in de gemeente de voorbede gevraagd wordt. Mondeling of schriftelijk wordt dat verzoek gericht tot den Dienaer des Woords, die in den dienst der geboden de mond der gemeente tot God de Heere is.

recht, voor elke provincie nader beschreven. (p. 245-290).

Het 4e en laatste hoofdstuk geeft een breedvoerig verslag van de FEESTVERIENING ten vorigen jare te 's-Gravenhage gehouden, in welk hoofdstuk o.m. is opgenomen, de rede van Dr. A. KUYPER: DER JONGELINGEN SERRAID IS HUN KRACHT.

De Voorrede wordt dank gebracht aan hen, die door het inzenden van hun foto tot de verlichting van het Gedenboek hebben bijgedragen; aan den drukker, den heer KOK, en aan den heer WIJNKEL van Zwolle voor „al het werk, dat hij gedaan heeft om de copy perklaar te maken“.

Het Bondbestuur heeft met de uitgave van dit zijn GEDENBOEK een zeer nuttig werk verricht.

Voor de leden, vooral de jongere leden der aangesloten Vereenigingen, zal het de kennis van het ontstaan, de bedoeling en de ontwikkeling van den Bond uitnemend kunnen verhelderen en verrijken.

Laat mij dit verduidelijken met enkele citaten. De oprichting van den Bond dateert van 1838. Te Amsterdam was toen door den gymnaasiast J. E. VONKENBERG en enkele zijner vrienden, waaronder ook H. I. FRIESE, opgericht een nieuwe Gereformeerde Jongelingsvereniging.

Deze Vereniging verschildte niet alleen in grondslag, maar ook in doel van de Alg. Chr. Vereenigingen. Men begreep dat het niet voldoende was den Geref. grondslag aan te nemen, maar dat het Geref. beginsel ook aan den arbeid der Jongelingsverenigingen een eigen terrain aanwees.

Daarnaast werd het hun duidelijk, dat om op dat breedere terrein met vrucht werkzaam te zijn, organisatie een eerste vereischte was, en wel een organisatie, waarbij men de plaatselijke Vereenigingen in wezen liet, en ze niet oploste in een Nationaal Verbond, zooals bij het Nederlandsch Jongelingsverbond het geval was.

Het is niet bestemd om, maar 's dagboek. Het is niet bestemd om, maar 's dagboek. Het is niet bestemd om, maar 's dagboek.

Het geeft alles over onze Jongelingsverenigingen; alles over doel en streven van den Bond. Het is de levensbeschrijving van den vijfentwintigjarige, staande in al de volheid zijner mannelijke kracht.

Het boek moet dan ook allereerst door onze jongens, maar ook door allen, die de verdieping van het gereformeerde leven in Gezin en Maatschappij, in Staat en Kerk wenschen, worden gebruikt.

De Bond heeft over waardeering onder ons zeker niet te klagen. Toch kon het nog meer. Onbekend maakt onbemind.

Wie er nog geen kennis mee heeft gemaakt, wende zich daarom tot het Bondsbureau te ZWINDRECHT, waar nog enkele exemplaren verkrijgbaar zijn.

Uit de Pers. In de Zeeuwsche Kerkode schrijft Da. Kerkhof het volgende over het vragen van de voorbede der gemeente:

Het komt menigwerf voor in ons gemeentelijk leven, dat door een broeder of zuster in de gemeente de voorbede gevraagd wordt. Mondeling of schriftelijk wordt dat verzoek gericht tot den Dienaer des Woords, die in den dienst der geboden de mond der gemeente tot God de Heere is.

bijvoegt in zoo kort en kiesch mogelijken vorm, om wat overaank die verlangd wordt.

Bewaren, die tegen deze praktijk wel eens geopperd worden, zijn heusch niet van overwegenden aard. Het berwaar, dat achterhoofden menigen verhoorden zou om de voorbede te vragen, wij men dan zijn naam van den kansel liet of hoorde afkondigen, valt al spoedig weg, wanneer het in een gemeente vast gebruik is geworden.

En een ander berwaar, dat wel eens wordt geopperd, mag in het geheel niet gelden. Dat berwaar zou zijn, dat sommige gemeentelieden minder hartelijk meebidden zouden in enkele gevallen, als zij van te voren wisten, door wie de voorbede verlangd werd.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

„Minder hartelijkheid“ pat zeer zeker niet in den kring dergenen, die als discipelen en discipulinen van Christus elkander moeten liefhebben gelijkijerwis Christus hen liefgehad heeft.

Christus vijfandige geest zich van velen had meester gemaakt. Donker zag menigen de toekomst van land en volk in.

Daar weerklonk plotseling de oproep ten strijde door het rijk en door de wereld, en als met één slag zijn alle toestanden en verhoudingen zoo veranderd, dat hetgeen vóór een maand bestond, nu voortkom lang tot het verleden te behooren. Het geheele leven werd uit zijn voegen gelicht. De eene oorlogverklaring volgde op de andere; de wereld stond in vuur en vlam. Er werd in Duitschland gevoeld, dat het de vraag werd van te zijn of niet te zijn.

En welke invloed werd hierdoor uitgeoefend op het kerkelijk leven? Plotseling waren de kerken overvol. De eerste dag der mobilmaking, maakte ook tegelijk een kerkvol mobiel. Er werd geen onderscheid gemaakt tusschen geliefde kanseldienaars en predikanten die niet in trek zijn; het volk ging naar de Godsdienstvereenigingen. Men keurde echter aan de kerkezoekers bemerkten, dat zij niet gewend zijn de samenkomsten der Gemeente te bezoeken. De predikanten gevoelen ook, dat zij anders moeten spreken dan zij gewoon waren, omdat het grootste deel der kerkezoekers tot de zonnondigen in Bijbelischen zin behoort gerekend te worden.

Ook werd de Avondmaalsdich druk bezocht. In de eerste dagen kwamen daar velen die zich ontfend de wapenen moesten beugeven; zij werden dikwerf door familieleden vergezeld. Velen knielden bij het gebruiken van brood en beker neder. Men wachte den mond na het drinken uit den kelk niet meer krampachtig af, alsof men bestemming vreesde. Zij, die naar het front moesten vertrekken, kwamen nog eerst met hunne kinderen, jongere en oudere, ten doop; liet men te voren gewoonlijk de doopgetuigen de kinderen ten doop brengen, nu kwamen de ouders er zelf mede. Het blijkt, dat de kerke weer een plaats gekregen heeft in het volksleven. Uit verschillende dingen wordt gezien, dat de dienst der zonde en der ijdelheid gefnuikt is. Men hoort ook niet meer den strijdkreet van ongelooivgen en van vijanden der kerke; verschillende organisaties, die bezield werden door den geest die steeds ontkent, hebben hun arbeid opgeschort, terwijl zich in Christelijke kringen zin voor overtuigdheid openbaart. Ook is het opmerkelijk, dat de breede stroom kerkezoekers niet alleen in kerken op te merken is die buiten of naast de landskerk staan, maar ook in de landskerk zelve.

Wel kan men van een vernieuwing van het godsdienstig leven nog niet spreken; maar het volk staat als in den voorhof, nog niet in het heilige. En opmerkelijk; in dezen tijd van nood getuigt een Luthersch blad: „Het Paalmbok deelt weder zijn wonderlijken zegen vol van vertroosting Gods uit en leidt er toe, dat men inkeert tot zich zelve. Gods Woord en Gods handeling met Israel, Zijn volk en eedfel, stroomt als van zelf in de ziel van ons volk.“ Ook vindt men bij de menschen de erkenning, dat ook deze oorlog een gericht Gods is, niet alleen voor de vijanden, maar ook voor Duitschland.

In hetzelfde blad vinden wij nog het volgende: „De menschen worden over het algemeen niet gedreven door honger naar gemeenschap met God, maar zij verkeren in het bewustzijn: nu wordt het ernst; de steunfels van het bestaan, de grondpilaren van het gezin worden weggerukt; wij worden niet meer gedragen door onzen stand, niet meer door de verzekeringsmaatschappij, niet meer door de partijorganisatie. De harten zijn vol van vrees en bange zorg. Herinneringen aan 1870, wellicht nog meer aan 1813, komen voor den geest. Daarom gaat men weer naar de Kerke; de handen worden tot gebed gevouwen... Het verlangen naar vrede met God treedt op den achtergrond voor het uitzien naar de vurig begeerde tijdingen van overwinning... Men zoekt de Kerke meer uit angst, dan dat men ontwaakt is uit den doodelijken slaap der zonde. Maar is niet die angst voor menigen het begin geworden van den weg des levens?“

GEMENGD NIEUWS. Bijheerspreiding onder soldaten op het oorlogsterrein. Te midden van al de ellende van den oorlog, doet het weldadig aan te verzenen, dat de Bijbelgenootschappen, zonder te letten op de nationaliteit, de strijdende soldaten op de slagvelden en de gewonden in de hospitalen, van Bijbels voorzien. Het Amerikaanse Bijbelgenootschap te New-York heeft van Deutsche Bijbelgenootschappen het verzoek gekregen, om Bijbels en gedeelten van den Bijbel in de Deutsche, Poolse, Fransche en Russische talen te mogen ontvangen, ten einde die aan de legerscharen te kunnen uitdeelen. Het Britsch en Buitlandisch Bijbelgenootschap werkt met het Fransche Bijbelgenootschap te Parijs in dezelfde richting. Het genootschap voor Rusland te Berlijn en het Württembergse Bijbelinstituut te Stuttgart doen hetzelfde.

Opgravingen. Dr. Edward Young, predikant van de Presbyteriaansche kerke te New-York, deelt mede dat ene dame van zijn kerke geld gegeven heeft om een spoorweg met smal spoor aan te leggen naar de ruinen van het oude Antiochie in Pisidie, en om aldaar opgravingen te doen, waarvan men verwachten kan dat zij nieuw licht zullen werpen op de Nieuw-Testamentische geschiedenis en in het bijzonder op de reizen van Paulus, terwijl men ook belangrijke bijzonderheden hoopt te verkrijgen omtrent het Romeinsche rijk en de dingen van het Nieuwe Testament.

De heer W. M. Ramsay, een archeoloog met de leiding der opgravingen belast, is van overtuigd, dat als men een aardslag zal verwijderd hebben, men veel pui van het oude Antiochie zal vinden. Voor zoover de oorlog het toelaat, zal men tot de uitgravingen overgaan. De Turkse regering heeft reeds beloofd de benoedigde Firman daarvoor te laten uitgaan.

WINKEL. Namens de Classis L. G. GORIS, Praes. M. M. HORTUS, Scriba. W. V. DAM, Ass.

Officieele Berichten. L. S. De classis Klundert, vergaderd te Zevenbergen op 10 Sept. 1914, bericht aan de Geref. Kerken, dat zij br. H. N. Basoski, te Moerdijk, praeparaator heeft onderzocht en beroepbaar gesteld heeft voor de Geref. Kerken in Nederland.

Namens de Classis L. G. GORIS, Praes. M. M. HORTUS, Scriba. W. V. DAM, Ass.

Breda, Sept. Buitenland. Duitschland. De Kerke wordt weder gezocht. Het zag er in Duitschland in de laatste jaren op kerkelijk gebied treurig uit. Koude onverschilligheid of bittere vijandschap maakten zich, van de menschen meester, die nog niet officieel met de Kerke gebroken hadden. De dienaers der Kerke spanden wel hunne krachten in om het afbrokkelen van de Kerke des Heeren te stuiten, maar te vergeefs. Er werd door monisten en socialisten eene beweging op touw gezet, om de menschen aan te zetten aan de Kerke een scheidsbrief te geven. De uitslag van dit pogen was wel niet in overeenstemming met den grooten opzet, maar toch, het feit was niet te loochenen, dat eene onkerkelijke en aan

Voor Kinderen. DE SPEELMAN. XX. BRAND. Er ontstond namelijk groote beweging. Er was afgesproken, dat het feest eindigen zou met zoogenaamde „vrije spelletjes“. Wel was het vrij laat geworden rools meer op feestten, en mevrouw Maarsdonk meende dan ook, dat men die spelletjes nu maar moest uitstellen, wij op sommige kinderen reeds met rijtijn en bedienden werd gewacht. Doch de jarige dochter, en die moest natuurlijk haar zin hebben, dacht er anders over.

Nu waren trouwens die spelletjes voor vele jongelui het meest aantrekkelijke van heel de pret, al was het lastig, dat de meeste gasten meijtes waren, en vele spelletjes beter voor jongens pasten. Ik zou er den lezers graag meer van vertellen, maar vrees dan wat uitvoering te worden. Want spelen zoals: „Prins Karel over den Rijn“, „Hare vaartje“ en dergelijke zijn bij de kinderen van onzen tijd niet meer